

Серію «Веселі історії» засновано 2023 року

Geronimo Stilton
UNO SKATE PER DUE

Text by Geronimo Stilton
Art Director: Fernando Ambrosi
Artistic coordination by Lara Martinelli
Cover illustration by Alessandro Muscillo
Story illustrations by Alessandro Muscillo
Illustrations accompanying the graphics by Andrea Benelle

Graphic design di copia&incolla snc (Verona)
© 2021 - Mondadori Libri S.r.l., Milano info@edizpiemme.it
International Rights for this title and this language © Atlantyca S.r.l.
Corso Magenta 60/62 - 20123 Milan - Italy
www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantyc.it

All rights reserved. The moral right of the author has been asserted.

Based on an original idea by Elisabetta Dami

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo per la traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

Видання твору українською мовою здійснено за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ та міжнародного співробітництва Італії.

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder.

Стілтон, Джеронімо.

С80 Скейт на двох : книжка 3 : казкова повість : для дошк. й мол. шк. віку / Джеронімо Стілтон; пер. з італ. Володимир Чайковський. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2025. — 120 с. : іл. — (Серія «Веселі історії»).

ISBN 978-617-8512-28-6.

ISBN 978-617-8248-13-0 (серія).

Каталися на скейті, не маючи жодних навичок балансування? А коли-небудь брали участь у парних змаганнях зі скейтбордингу? Я через усе це пройшов! І знаєте що?.. Було реально круто!

УДК 821.131.106-93*Д/*МЛ

ISBN 978-617-8512-28-6

ISBN 978-617-8248-13-0 (серія)

ISBN 978-885-667-856-7 (італ.)

© Чайковський В. Б., пер. з італ., 2025

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

Друзі, вам коли-небудь траплялося запізнюватися? Зі мною таке часто буває... По щирості, я трохи **неуважний** гризун!

А того вечора, у четвер, на початку березня... мені вуса тремтіли від **хвилювання**: було вже по сьомій, тож я запізнювався, і ризикував запізнитися катастрофічно!

О восьмій мав виголосити промову на сцені театрального топпростору, а я ще навіть не виходив із дому. *Лишенько!*

Саме цієї миті зателефонував мій дідусь Торквато, щоб поквипити мене, і я почув його громовий **голос:**

— Онуче, ти готовий? Не запізнюйся! Подія напрочуд актуальна, цікава та важлива. І передусім вона важлива для мене! Розумієш? Тому зважай! Не змушуй мене червоніти за тебе!

— Авжеж, дідусю! — я намагався тремтячими руками **зав'язати** краватку-метелика на доповнення до смокінга, який одягаю лише на гала-вечори. — Не хвилюйся, дідусю! Мені це теж важливо! Адже мене сам **директор** запросив, пан Атто Уніко! Я старатимуся, дідусю! Не хвилюйся, дідусю! До зустрічі в театрі! Бувай, дідусю!

Поки розмовляв, я, не знати як, примудрився обкрутити **краваткою** собі писок, примотавши вуса до нього, і зав'язати міцним вузлом...

Моя голова стала подібною до головки сиру скаморца, підготованої до копчення.

Мені знадобилося щонайменше п'ять хвилин, щоб звільнити свій писок, і ще п'ять, аби нормально зав'язати краватку-метелика.

За всю моцарелу світу! Тільки цього мені бракувало!

Я вже був готовий виходити, коли зрозумів, що надворі **лє** як із відра... а мені треба йти пішки!

Тож узяв парасолю й подивився на годинник: за чверть восьма. Тепер, щоб устигнути, я мусив **бігти**.

Сопучи й важко дихаючи під парасолькою, я питав себе: а про що, власне, я цього вечора говоритиму зі сцени?.. Агто Уніко — хтозна-чому — чітко не розкрив мені суть події... Доведеться **імпровізувати**...

Я глянув на смартфон: за десять восьма! А театр ще так далеко... На щастя, дощ ущух.

Я був саме перед міським парком Топінори. Перетнувши його навпростець, я виграв би кілька хвилин!

Відтак рушив через парк, алеєю, що виводила просто до театрального топ-простору.

Виявилося, однак, що парк огорнув **туман**: зробивши кілька кроків, я вже не міг розгледіти власну лапу перед писком. Можливо, не варто було заходити в парк за такої погоди?..

Завагавшись, я на мить зупинився, і враз позаду мене розлігся дивний гуркіт:

— ГР-Р-Р-Р-Р-Р-Р-Р-Р!

Я не встиг навіть скрикнути з переляку, як хтось втаранився в мене. Я зробив **потрійне сальто, злетівши вгору**, а тоді приземлився підхвістям на асфальт... Як боляче!

Ледь оговтавшись від удару, у слабкому світлі вуличних ліхтарів я побачив, що на мене насувається **ЛЮТА МОРДА** чорного kota із жовтими очима й широко роззявленою пащею...

— Порятунку! — перелякано заволав я.

У відповідь знайомий голос, просто мені в писк, вимовив **чудернацьку фразу:**

— Спок, кузе, я зробив гуп! Усе норм!

— Хто ти? — на силу промимрив я. — Про що ти кажеш? **Що означає «гуп»?**

Відповідь почути я вже не міг, бо все навколо мене затанцювало, і я знепритомнів.

Я ТОБІ ДАМ ГУП!

Я прийшов до тями від того, що хтось щипав мене за вуса.

— Бом-бемц-бом, геть іди, сон!

Я розплющив очі й знову побачив того **ЧОРНОГО КОТА** з роззявленою пащею. Хотів закричати, але вчасно зупинився: кіт був намальований на шоломі, а під шоломом — **мишачий** писк... мого кузена Пулапки!

Він був досить химерно вбраний — у мішкваті штани та чорний жилет із каптуром і флуоресцентним принтом

